

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 1T/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1619010243
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Tomus
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2021:1619010243.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky, samosudcom JUDr. Erikom Tomusom, v trestnej veci obžalovaného L. X., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 16. apríla 2021 v Malackách takto

rozhodol:

Obžalovaný:

L. X., narodený XX. G. XXXX v B. nad B., trvale bydliskom R.,

sa uznáva vinným, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojho syna Q. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F., D. Q. XXXX/X, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Malacky, spisovej značky 9P/190/2016 zo dňa 24.08.2017, právoplatným dňa 21.09.2017, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu syna Q. sumou 120,- eur, a to mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred počnúc 01.10.2016, k rukám matky oprávneného dieťaťa V. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. D. Q. XXXX/X, pričom obvinenému bolo výživné na oprávnené dieťa určené predbežnou otázkou podľa § 7 odsek 1 zákona č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov za obdobie od októbra 2016 do septembra 2017 (vrátane) vo výške 120,- Eur mesačne, si túto povinnosť riadne neplní v mieste trvalého bydliska a všade tam, kde sa zdržiava, od októbra 2016 až doposiaľ, s výnimkou obdobia od 21.11.2017 do 26.04.2018 a od 14.02.2019 do 09.07.2020, kedy sa obvinený nachádzal vo výkone väzby a nahlásil vyživovaciu povinnosť na oprávnené dieťa a s výnimkou úhrad výživného poukázaných do rúk matky oprávneného dieťaťa, a to v októbri 2017 v sume 120,- eur, v máji 2018 v sume 320,- eur, v júni 2018 v sume 200,- eur, v júli 2018 v sume 50,- eur a v auguste 2020 v sume 1.000,- eur, v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh voči oprávnenej osobe vo výške najmenej 1.979,16 eur (vrátane mesiaca apríl 2021), pričom v rozhodnom období nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nepoberal dávky v hmotnej núdzi ani dávku v nezamestnanosti, nemocenskú či dôchodkovú dávku a peniaze na živobytie si zabezpečoval doposiaľ nezisteným spôsobom,

teda

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal závažnejším spôsobom - po dlhší čas,

čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Za to sa mu
ukladá

podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 03. mája 2019 bola prokurátorkou Okresnej prokuratúry Malacky pod č. 1Pv 108/19/1106-13 na Okresnom súde Malacky podaná obžaloba na L. X., nar. XX. G. XXXX, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie, v rámci ktorého bola vypočutý obžalovaný L. X. svedkyňa V. H., prečítaním súd oboznámil podstatné listinné dôkazy, najmä rodný list, potvrdenie o návšteve školy č. l. 26 - 27, rozsudok Okresného súdu Malacky, sp. zn. 9T/190/2016 č. l. 28, potvrdenia o zaplatení č. l. 29 - 30, podklady z ÚVTOS č. l. 31 - 35, správy, posudky č. l. 36 - 56, výpis z ÚEP MV SR č. l. 57, správa ÚVTOS vrátane prílohy č. l. 94 - 97, poštový poukaz č. l. 118, lustrácia v sociálnej poisťovni z 15. apríla 2021, aktualizovaný odpis registra trestov a centrálnu evidenciu správnych deliktov a priestupkov zo 16. apríla 2021.

Obžalovaný L. X. neučinil žiadne z vyhlásení v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Ďalej vypovedal, že vie o svojej vyživovacej povinnosti voči jeho synovi, vo výške 120,- eur mesačne. Toto výživné pred nástupom do výkonu trestu neplatil pravidelne, nemal dostatok finančných prostriedkov. On V. H. dával nejaké peniaze do ruky, to budú tie, ktoré sú uvedené v skutkovej vete obžaloby, žiadne iné doklady na iné sumy, ako sú uvedené v skutkovej vete obžaloby, nemá. Keď nastúpil do výkonu väzby a aj následne do výkonu odňatia slobody, nahlásil svoju vyživovaciu povinnosť. On v base pracuje, výživné je mu v podstate pravidelne strhávané, avšak kvôli korona kríze v poslednom období, kvôli ktorej sa nepracuje, tak výživné zasielané nemôže byť. Inak mal príjem za prácu v base cca 160,- eur, z nich časť išla na výživné, časť si strhávala basa a niečo zostalo aj jemu. Dlh predstavujúci zameškané výživné vo výške 2.101,70 eur je spôsobilý uhradiť do 3 mesiacov od jeho prepustenia z basy, k čomu dôjde 09. júla 2020. Ochotný a schopný je napr. do prvého mesiaca uhradiť sumu 1.000,- eur a potom zvyšok. Má vedomosť o tom, že po prepustení na slobodu sa mu znovu obnoví vyživovacia povinnosť vo výške 120,- eur mesačne.

Na otázku súdu obžalovaný odpovedal, že si je vedomý, že uviedol, že pred basou nemal dostatok peňazí z práce ktorú vykonával, a na otázku, ako zabezpečím viac peňazí z tej istej práce po výkone trestu, uviedol, že časť peňazí si zarobí, vie si vziať zálohu aj dopredu a ohľadom časti peňazí osloví rodinných príslušníkov. On 11 rokov pred tým pracoval ako tesár, klampiar.

Na neskoršom hlavnom pojednávaní dňa 10. augusta 2020 obžalovaný uviedol, že žiada založiť do spisu poštový poukaz 35129, z ktorého vyplýva, že dnes - 10. augusta 2020 poslal svedkyňi V. H. sumu 1.000,- eur, predstavujúcu čiastku zameškaného výživného tak, ako som to sľúbil na predošlom hlavnom pojednávaní. Ďalej uvádza, že zvýšnú sumu zameškaného výživného - 1.101,70 eur, ako aj bežné výživné vo výške 120,- eur počnúc dňom jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody teda od 10. júla 2020, je ochotný a schopný uhradiť do zhruba 2 mesiacov a v tejto súvislosti žiada súd o zhovievavosť a o umožnenie doplatenia zvyšku zameškaného výživného do najbližšieho

odročeného hlavného pojednávania. Uvedenú zostávajúcu sumu zameškaného výživného získa na základe zamestnania a niečo si aj požičia.

Na ďalšom hlavnom pojednávaní dňa 26. októbra 2020 obžalovaný uviedol, že žiada súd o zhovievavosť a umožnenie doplatenia dlžného výživného oprávnenej osobe do mesiaca, nakoľko do dnešného dňa sa mu nepodarilo zohnať peniaze na vyplatenie dlžného výživného, pretože bol na viac týždňovej PN-ke a okrem toho uvádza, a súd si to môže späťne aj overiť, že v piatok 23. októbra 2020 V. H. zaslal aspoň sumu 150,- eur a hoci ona to dnešného dňa ešte potvrdiť nevie, sľubuje, že to tak je. Berie na vedomie, že v prípade určenia termínu hlavného pojednávania na koniec novembra 2020 bude povinný vyplatiť dlžné výživné predstavujúce sumu 1.101,70 eur do času vykonania trestu v inej veci a výživné od 10. júla 2020 do konca novembra 2020, spolu sumu 1.701,70 eur, v opačnom prípade berie na vedomie následky - uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Súadne zásielky žiada zasielať mu na adresu ulica M. R. V. XXX/X, XXX XX R..

Na ostatnom hlavnom pojednávaní dňa 16. apríla 2021 obžalovaný uviedol, že on si je vedomý toho, že V. H. neplatil riadne a včas výživné. Súhlasí aj s tým, že suma dlžného výživného je okolo 2.000,- eur, ktorou sumou on ale v súčasnosti nedisponuje. Nedisponuje ani potvrdením o tom, že vlni okrem 1.000,- eurovej sumy V. H. zaslal aj sumu 150,- eur, ako to tvrdil na hlavnom pojednávaní vlni v lete. Ak by bola taká možnosť, on by sa voči dnešnému - predpokladá, že odsudzujúcemu - rozsudku odvolal, a to len za účelom takým, že by sa do rozhodovania odvolacím súdom pokúsil sumu dlžného výživného si zaobstarať a vyplatiť ju V. H. tak, aby to aj ona mohla do času rozhodnutia krajského súdu potvrdiť, čím by mohlo dôjsť k jeho oslobodeniu spod obžaloby. Peniaze by mu bol ochotný požičať jeho kamarát, u ktorého v obci I. aj býva. Počas obdobia neplatenia výživného nemal žiadne zdravotné problémy, ktoré by mu bránili riadnemu výkonu práce a zárobku peňazí. V rozhodnom období nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nepoberal dávky v hmotnej núdzi, ani dávku v nezamestnanosti, nemocenskú či dôchodkovú dávku a peniaze na živobytie si zabezpečoval v rámci jeho živnostenského oprávnenia, ako sa dalo. Zásielky súdu žiada zasielať na adresu ul. M. R. V. č. XXX/X, XXX XX R., kde žije jeho matka a v prípade doručovania zásielok mu túto skutočnosť oznámi a on si zásielky príde vyzdvihnúť.

Svedkyňa V. H., do rúk ktorej je obžalovaný povinný platiť výživné pre maloleté dieťa, vypovedala, že obžaloba, tak ako ju predniesla prokurátorka, sedí, vrátane obdobia a súm uvedených v skutkovej vete obžaloby. V čase výkonu väzby, resp. trestu odňatia slobody obžalovaného jej peniaze ohľadom výživného chodili okrem posledných asi 2 - 3 mesiacov. Ďalej uvádza, že neplatenie výživného nezanechalo na ich synovi žiadne trvalo nepriaznivé následky. Obžalovaný ju kontaktoval aj z basy, čiastočne mal záujem stretnúť sa s ich synom, avšak samého by ho za ním nepustili a so ňou sa stretnúť nemohol, takže za ním neboli. Počas výkonu trestu za obžalovaného nikto iný výživné neposielal. Je síce pravdou, že obžalovaný jej v listoch, ktoré písal z basy okrem ospravedlňovania sa písal aj to, že jej doplatí zameškané výživné, ale on jej už v minulosti veľa vecí nasľuboval a nakoniec ich nesplnil. Obžalovaný nemá jej číslo účtu, predtým jej výživné zasielal poštou. Ona číslo účtu teraz ani z hlavy nevie, avšak nebol žiadny problém so spôsobom platenia výživného tak, ako ho čiastočne obžalovaný uhrádzal pred výkonom trestu. Hoci sama tomu veľmi neverí, nemá námietky voči tomu, aby obžalovanému bola poskytnutá možnosť doplatiť jej výživné tak, ako to on navrhoval. Berie na vedomie, že na najbližšie hlavné pojednávanie zabezpečí a prinesie doklady ohľadom aktuálnej výšky dlžného výživného.

Na neskoršom hlavnom pojednávaní dňa 10. augusta 2020 svedkyňa uviedla, že potvrdzuje, že dnešného dňa teda 10. augusta 2020 od obž. X. obdržala sumu 1.000,- eur, predstavujúcu časť zameškaného výživného v prejednávannej trestnej veci. Nemá námietky voči tomu, aby obžalovanému bola poskytnutá možnosť doplatiť jej výživné tak, ako to navrhoval. Berie na vedomie, že na najbližšie hlavné pojednávanie prinesie doklady ohľadom aktuálnej výšky dlžného výživného.

Na ostatnom hlavnom pojednávaní dňa 16. apríla 2021 svedkyňa potvrdila, že od podania obžaloby na súd jej v tejto trestnej veci od obžalovaného prišlo spolu len 1.000,- eur, žiadna iná suma jej od obžalovaného neprišla. Ďalej uvádza, že neplatenie výživného nezanechalo na ich synovi žiadne trvalo nepriaznivé následky.

Z rodného listu vyplýva, že Q. X., nar. XX. P. XXXX, je dieťaťom otca L. X. (obžalovaného) a matky V. H. (svedkyne).

Z potvrdenia o návšteve školy vyplýva, že Q. X. navštevoval v školskom roku 2018/2019 Materskú školu, ul. P. A. XXX, F..

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 24. augusta 2017, sp. zn. 9P/190/2016, právoplatným dňa 21. septembra 2017, bola schválená rodičovská dohoda, ktorou bola o. i. obžalovanému uložená povinnosť prispievať na výživu maloletého syna Q. výživným vo výške 120,- eur mesačne, počnúc 01. októbrom 2016, ktoré výživné bude zasielať k rukám matky, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred.

Z potvrdení o zaplatení vyplývajú úhrady výživného zo strany obžalovaného poukázaných do rúk matky oprávneného dieťaťa, a to v októbri 2017 v sume 120,- eur, v máji 2018 v sume 320,- eur, v júni 2018 v sume 200,- eur, v júli 2018 v sume 50,- eur a v auguste 2020 v sume 1.000,- eur.

Z podkladov z ÚVTOS vyplýva nahlásená vyživovacia povinnosť obžalovaného počas jeho výkonu väzby a výkonu trestu odňatia slobody.

Správa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny B. nad B. z 20. februára 2019 preukazuje, že obžalovaný nie je a ani nikdy nebol na tamomšom úrade evidovaný ako uchádzač o zamestnanie a nie je a ani nikdy nebol poberateľom pomoci v hmotnej núdzi a ani žiadnych iných dávok a príspevkov.

Správa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny F. z 11. apríla 2019 potvrdzuje, že svedkyni V. H. je vyplácaná štátna sociálna dávka - prídavok na dieťa od mesiaca január 2016 doposiaľ. Rodičovský príspevok bol vyplácaný od januára 2016 do januára 2019. Menovanej doposiaľ nebola vyplácaná dávka v hmotnej núdzi, ani iná sociálna dávka, ani iná štátna sociálna dávka. V evidencii uchádzačov o zamestnanie sa nachádza od 02. januára 2019 doposiaľ. Na deň 24. apríla 2019 podpísala odporúčenie na zúčastnenie sa výberového konania do firmy D. U. (Q.) - priemyselný park.

Daňový úrad K. listom z 09. apríla 2019 potvrdil, že daňový subjekt - L. X., IČO: XX XXX XXX, nar. XX. G. XXXX, nepodal daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2016, 2017 a 2018.

Výpis zo živnostenského registra z 08. apríla 2019 preukazuje aktívne osvedčenie o živnostenskom oprávnení ohľadom podnikateľa L. X., IČO: XX XXX XXX, nar. XX. G. XXXX.

K právnej kvalifikácii a k výroku o vine

Súd vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že obžalovaný L. X., napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojho syna Q. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F., D. Q. XXXX/X, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Malacky, spisovej značky 9P/190/2016 zo dňa 24.08.2017, právoplatným dňa 21.09.2017, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu syna Q. sumou 120,- eur, a to mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred počnúc 01.10.2016, k rukám matky oprávneného dieťaťa V. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. D. Q. XXXX/X, pričom obvinenému bolo výživné na oprávnené dieťa určené predbežnou otázkou podľa § 7 odsek 1 zákona č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov za obdobie od októbra 2016 do septembra 2017 (vrátane) vo výške 120,- Eur mesačne, si túto povinnosť riadne neplní v mieste trvalého bydliska a všade tam, kde sa zdržiava, od októbra 2016 až doposiaľ, s výnimkou obdobia od 21.11.2017 do 26.04.2018 a od 14.02.2019 do 09.07.2020, kedy sa obvinený nachádzal vo výkone väzby a nahlásil vyživovaciu povinnosť na oprávnené dieťa a s výnimkou úhrad výživného poukázaných do rúk matky oprávneného dieťaťa, a to v októbri 2017 v sume 120,- eur, v máji 2018 v sume 320,- eur, v júni 2018 v sume 200,- eur, v júli 2018 v sume 50,- eur a v auguste 2020 v sume 1.000,- eur, v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh voči oprávnenej osobe vo výške najmenej 1.979,16 eur (vrátane mesiaca apríl 2021), pričom v rozhodnom období nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nepoberal dávky v hmotnej núdzi ani dávku v nezamestnanosti, nemocenskú či dôchodkovú dávku a peniaze na živobytie si zabezpečoval doposiaľ nezisteným spôsobom.

Všetky tieto okolnosti, na hlavnom pojednávaní nespochybnené, vyplývajú predovšetkým zo skutkovej vety podanej obžaloby, ohľadom ktorej muselo dôjsť - tak ako to bude uvedené nižšie - na základe vykonaného dokazovania k čiastočnej úprave týkajúcej sa obdobia páchania činu a výsledného dlhu na

výživnom, a vyplývajú tiež z výpovedí obžalovaného L. X., ktorý sa k spáchaniu skutku v plnom rozsahu priznal a zároveň ho aj oľutoval, z výpovede svedkyne V. H., i z listinných dôkazov.

Súd zdôrazňuje a opakuje, že otázka správnosti skutkových zistení ako aj právnej kvalifikácie použitej v obžalobe nebola medzi stranami sporná. Súd teda vychádzal najmä z dokazovania, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, pričom súd nemal pochybnosti o skutkových zisteniach a použitej právnej kvalifikácii na podklade vykonaného dokazovania. Len pre úplnosť súd dodáva, že konanie pred súdom má charakter kontradiktórneho konania, t. j. ide o sporové konanie, v ktorom je nositeľom dôkazného bremena prokurátor. Keďže ide o sporové konanie prokurátora s obžalovaným, je nutné pripustiť aj to, že medzi stranami v niektorých otázkach vôbec nemusí byť spor, pretože sa na určitých okolnostiach, či už skutkových alebo právnych zhodujú. Tak to bolo aj v posudzovanom prípade, v ktorom nebolo sporu o skutkových a právnych zisteniach uvedených v obžalobe, čiastočne modifikovaných, čo napokon vyplýva aj z vyjadrení obžalovaného. V takýchto prípadoch je nutné pripustiť aj obmedzený rozsah dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní, pretože ak medzi stranami nie je spor, nie je ani čo dokazovať. Ak ani súd nemá zásadné pochybnosti o skutkových, či právnych zisteniach obžaloby, nie je jeho úlohou vstupovať prokurátorovi do rozsahu a spôsobu vedenia dokazovania na hlavnom pojednávaní a predvolávať svedkov, príp. vykonávať iné dôkazy, ak strany netrvajú na osobných výsluchoch týchto osôb, príp. nenavrhnú vykonanie iných dôkazov.

S poukazom na uvedené, súd, k otázke viny a právnej kvalifikácie, len v stručnosti uvádza, že obžalovaný L. X. najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať syna Q. X. a tohto konania sa dopúšťal od októbra 2016 až do apríla 2021, teda čin spáchal závažnejším spôsobom - po dlhší čas. Predmetné skutočnosti vyplývajú tak z výpovede obžalovaného, ako aj z výpovede svedkyne a z listinných dôkazov.

Pokiaľ ide o sumu dlžného výživného, tak obžalovanému v rozhodnom období od 01. októbra 2016 až do mesiaca apríla 2021 vznikla povinnosť zaplatiť výživné vo výške 1.979,16 eur, pričom k tejto sume súd dospel po odrátaní výživného zodpovedajúceho pobytu obžalovaného vo výkone väzby / trestu odňatia slobody s nahlásenou vyživovacou povinnosťou a po odrátaní obžalovaným uhradených súm.

Obžalovaný tak naplnil všetky znaky objektívnej stránky stíhaného prečinu. Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil súd konanie obžalovaného ako priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože obžalovaný vedel, že má vyživovaciu povinnosť na svoje dieťa a vedel, že matke dieťaťa, ako oprávnenému subjektu, nehradí výživné a taktiež vedel, že má, resp. pri adekvátnej snahe má mať pravidelný určitý mesačný príjem, čo mu umožňovalo uhrádzať výživné v určenej výške, napriek tomu tak neurobil. Obžalovaný teda nehradil výživné nie preto, že ho hradiť nemohol, ale preto, že ho hradiť nechcel (rozhodol sa uprednostniť uhrádzanie iných výdavkov namiesto uhrádzania výživného pre svojho syna).

Súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť okolnosť, že v zmysle zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov - plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť, pričom obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Takéto výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov.

Pokiaľ ide o niektoré tvrdenia prezentované obžalovaným v priebehu hlavného pojednávania, súd konštatuje, že ani prípadná kríza na pracovnom trhu z dôvodu pandémie koronavírusu nie je ospravedlnením neplatenia výživného, nakoľko sumu výživného určenú civilným rozsudkom vo výške 120,- eur mesačne súd nepovažuje za (už vôbec nie neprimerane) vysokú, naopak, za daných okolností a vzhľadom na odstup času skôr už za pomerne nízku; obžalovaný je schopný s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, schopnosti a možnosti vykonávať zárobkovú činnosť a tak uspokojovať svoje potreby, ako aj potreby maloletého dieťaťa, ktoré je na neho výživou odkázané, pričom otec si svoju zákonnú povinnosť vyživovať dlhodobo neplní, čím dieťa ohrozil v existenčnej rovine, a pokiaľ obžalovaný nepreukázal prekážky brániace mu zamestnať sa, resp. dosahovať trvalý príjem, je na mieste vyžadovať od neho, aby vykonával činnosť, z ktorej dosiahne príjmy potrebné k uspokojeniu potrieb nielen svojich, ale aj svojho dieťaťa, odkázaného na neho výživou. Súd vnímal situáciu na pracovnom trhu od začiatku roka 2020 (od vypuknutia koronakrízy), pričom konštatuje, že obžalovaný výživné neplatí riadne a včas už od októbra 2016, a navyše sám obžalovaný tvrdil, že nebude problém preňho nájsť si prácu, nakoľko

je vyučený murár / klmpiar, so živnostenským oprávnením v tejto oblasti, teda je oňho záujem a nebude mať problém na slobode prostriedky na úhradu výživného legálne získať.

V súvislosti s uvedeným súd pripomína judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej pri posudzovaní schopnosti obžalovaného plniť vyživovaciu povinnosť je nutné brať do úvahy všetky nevyhnutné hľadiska, vrátane toho, či sa napríklad obžalovaný bez dôležitého dôvodu vzdal výhodnejšieho zamestnania, či zárobkovej činnosti (R 22/1992), pričom tomu zodpovedá aj situácia, ak sa obžalovaný vyhýba trvalým pracovným pomerom ako aj prípadným zamestnaneckým ponukám úradu práce, väčšej aktivite (v danom prípade nevyhnutnej) v oblasti zárobkovej činnosti a pod. To, že obžalovaný ignoruje riadny pracovný pomer, resp. vyhýba sa väčšej aktivite a snahe zabezpečiť si legálny dostatočný príjem na úhradu výživného na svoje dieťa, a vystupuje ako nemajetný človek, ktorý sa pri očakávaní väčšieho zárobku spolieha v podstate len na náhodu (napr. že mu niekto za značne pochybných a špekulatívnych okolností požičia peniaze), nemožno vykladať v neprospech oprávnenej osoby, do rúk ktorej má byť výživné hradené. Obžalovaný mal urobiť všetko legálne preto, aby výživné hradil riadne mohol, t. j. mal sa zamestnať, v pracovnom pomere riadne zotrvať, resp. mal vykonávať zárobkovú činnosť (popríklad aj viac pracovných pomerov naraz, čo za danej situácie nie je nijako neobvyklé, najmä ak jeden zdroj príjmu je nestabilný a nepravidelný) a v prípade, že tak úmyselne neurobil už po dobu vyše 4 rokov, celkom zjavne vedel, že tak ohrozí aj plnenie svojej vyživovacej povinnosti voči svojmu dieťaťu, hoci mu v tom nebránili žiadne objektívne okolnosti (napríklad dlhodobý zlý zdravotný stav a podobne).

Súd po uvedených zisteniach uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a následne upravil skutkovú vetu tak, že obžalovaný úmyselne nehradil výživné od 01. októbra 2016 až do mesiaca apríl 2021 vrátane, s tým, že súd musel primerane upraviť skutkovú vetu - najmä čo do obdobia páchania skutku a tiež sumy dlžného výživného určeného spôsobom uvedeným vyššie - v porovnaní s tým, ako bola uvedená v obžalobe, práve preto, aby bola v súlade s vykonaným dokazovaním a s vyhláseným rozhodnutím súdu.

K výroku o treste

V súvislosti s výrokom o treste je primárne nevyhnutné uviesť, že Trestný zákon vo svojich ustanoveniach, najmä v ustanoveniach deklarujúcich zásady ukladania trestov, poskytuje ochranu spoločnosti pred trestnými činmi v podobe trestov a to tak, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t. j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň napĺňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli.

Všetky okolnosti prípadu však treba nielen zisťovať, ale aj objektívne, t. j. bez preceňovania alebo podceňovania niektorých z nich komplexne hodnotiť a mať pritom na zreteli, že bližšie sú konkretizované v ďalších ustanoveniach Trestného zákona, najmä v ustanoveniach o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach (§ 36 Trestného zákona a § 37 Trestného zákona) a v ustanoveniach upravujúcich zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona).

Súd pri ukladaní trestu obžalovanému L. X. vychádzal zo závažnosti prečinu, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným a ktorú určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 207 ods. 3 Trestného zákona) v rozpätí 1 rok až 5 rokov.

Súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, spočívajúcu v priznaní sa k spáchaniu trestného činu a jeho úprimné oľutovanie [§ 36 písm. l) Trestného zákona]. Zároveň súd nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť. U obžalovaného teda prevažuje pomer poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi v pomere 1:0. V prípade ukladania trestu odňatia slobody súd v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona znižoval hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody o 1/3, pričom základom na zníženie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby (5 rokov - 1 rok = 4 roky

= 48 mesiacov; 1/3 zo 48 mesiacov = 16 mesiacov), t. j. z 5 rokov na 3 roky a 8 mesiacov; takýmto spôsobom dospel súd k trestnej sadzbe 1 rok až 3 roky a 8 mesiacov.

Súd následne zistil, že obžalovaný úmyselne spáchal stíhaný trestný čin (pokračoval v jeho páchaní) v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za iný jeho trestný čin - práve vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Malacky pod sp. zn. 1T/41/2018. Vzhľadom na tieto okolnosti súd nemohol obžalovanému uložiť podmienený trest odňatia slobody (§ 49 ods. 2 Trestného zákona a § 51 ods. 1 Trestného zákona) a do úvahy zjavne neprichádzalo ani uloženie alternatívneho trestu, napríklad trestu peňažného.

Preto muselo dôjsť k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému, s tým, že súd zastáva názor, že na nápravu obžalovaného postačí uloženie trestu na samej dolnej hranici trestnej sadzby, čo súd vyjadril tým, že obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. V rámci ukladania uvedenej výmery trestu súd vzal na zreteľ aj zásadu, že trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby (§ 34 ods. 3 Trestného zákona), preto obžalovaný po odpykaní nevyhnutného trestu bude môcť čo najskôr prikráčať k doplateniu zameškaného výživného na jeho deti, a zároveň platiť aj bežné výživné.

Súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie úmyselného trestného činu - nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov uložený v trestnej veci tunajšieho súdu sp. zn. 3T/52/2019 za spáchanie prečinu nebezpečného prenasledovania podľa 360a ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c), ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaný vykonal dňa 14. decembra 2019.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.